

ACORD adoptat pels magistrats de la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en Junta General celebrada el 24 d'octubre de 2011, després de la reforma de la LEC duta a terme per la Llei 37/2011, d'10 d'octubre.

La interposició d'un recurs de cassació, en l'àmbit de la competència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, contra les sentències dictades en segona instància per les audiències provincials de Catalunya, a partir de la data d'entrada en vigor de la Llei 37/2011, d'10 d'octubre, pot deduir-se, complint les previsions dels articles 477.1 i 478.1. II de la LEC, en els casos taxativament previstos en els tres ordinals de l'art. 477.2 de la LEC, que constitueixen supòsits diferents i excloents i, per tant, no comunicables.

Els casos que preveu l'art. 477. 2 de la LEC són:

A) Apartat primer de l'art. 477.2 de la LEC, que es refereix, de manera exclusiva, a les sentències dictades per a la tutela judicial civil de drets fonamentals, excepte els que reconeix l'art. 24 CE, és a dir, substanciades d'acord amb el que disposa l'art. 249.1.2 de la LEC.

B) Apartat segon de l'art. 477.2 de la LEC, que serà la via adequada per recórrer contra les sentències dictades en segona instància per les audiències provincials de Catalunya, tramitades pel judici ordinari, quan la quantia del procés excedeixi els 600.000 euros, i

C) Apartat tercer de l'art. 477.2 de la LEC, a l'empara del qual es pot recórrer contra les sentències que presentin interès cassacional conforme al que disposa l'art. 477.3 de la LEC, en els casos següents:

1r/ Quan les sentències dictades en segona instància per les audiències provincials de Catalunya, ho hagin estat en processos tramitats per les vies del judici ordinari i verbal, i amb una quantia que no excedeixi els 600.000 euros, i

2n/ Quan les sentències dictades en segona instància per les audiències provincials de Catalunya siguin dictades en processos tramitats per raó de la matèria, és a dir, en: (a) Tots els que ho hagin estat segons el que disposa l'art. 249.1 (excepte el núm. 2) i 250.1 de la LEC, i (b) Les dictades en els processos especials regulats en el llibre IV de la LEC i qualsevol altra llei.

En l'escrit d'interposició cal indicar el supòsit, dels previstos per l'art. 477.2 de la LEC, conforme al qual es pretén recórrer contra la sentència, que s'ha de fonamentar per poder resoldre sobre l'admissibilitat o no del recurs de cassació.

Motivació:

Era doctrina consolidada de la Sala Civil de Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, a l'empara de l'art. 477.2 de la LEC, amb anterioritat a la reforma duta a terme per la Llei 37/2011, d'10 d'octubre, que les sentències dictades per les audiències provincials de Catalunya podien ser objecte de recurs per interès cassacional si el presentaven i per raó de la quantia —si l'assolien— qualsevol que hagués estat el procediment tramitat; d'això se'n seguia que no es tractava de vies excloents, per la qual cosa no hi havia res que s'oposés al fet que la proposició la fes el recurrent de manera alternativa i comunicable entre els tres apartats de l'art. 477.2 de la LEC.

La reforma duta a terme per la Llei 37/2011, d'10 d'octubre, ha modificat la redacció de l'esmentat art. 477.2 de la LEC, de manera que distingeix en els apartats 2 i 3 els criteris de quantia i matèria, conforme als quals s'ha seguit la tramitació del procés. Mentre que en l'apartat segon es té en compte, exclusivament, el criteri de la quantia, en l'apartat tercer —referit a l'interès cassacional— precisa de manera expressa que s'hi pot recórrer en contra quan “ *...la quantia del procés no excedeixi els 600. 000 euros o el procés s'hagi tramitat per raó de la matèria...*”, per la qual cosa les sentències dictades en segona instància per les audiències provincials de Catalunya quan el procés s'hagi tramitat per raó de la matèria només poden accedir al recurs de cassació per la via de l'art. 477.2.3 de la LEC. Cal remarcar que conforme a l'art. 249.3 de la LEC, la determinació de la classe de judici per raó de la quantia només s'aplica si hi manca una norma per raó de la matèria; aquest és un criteri excloent i primari (el de la matèria) per establir la classe de judici que calgui seguir.

Així mateix, l'art. 481.1 de la LEC referit a la interposició del recurs, suprimit l'escrit de preparació, estableix que “En l'escrit d'interposició s'ha d'expressar el supòsit, dels previstos per l'article 477.2, d'acord amb el qual es pretén interposar recurs contra la sentència”, redacció en singular (supòsit) que corrobora el seu caràcter excloent i per tant no comunicable dels diversos apartats de l'art. 477.2 de la LEC.